

РЕШЕНИЕ

№ 136

гр. София, 04 юли 2019 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на дванадесети юни две хиляди и деветнадесета година, в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА
НЕВЕНА ГРОЗЕВА**

при участието на секретаря МИРА НЕДЕВА и прокурора от ВКП К. СОФИЯНСКИ изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 527 / 2019 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство пред ВКС е образувано по жалба, подадена от защитника на подсъдимия А. Й. Г., срещу въззивно решение № 43/07.03.2019 год., постановено по в.н.о.х.д. № 446/2018 год. по описа на Апелативен съд – Велико Търново. В жалбата се сочи, че са налице всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 – т. 3 от НПК, като се правят алтернативни искания за оправдаване на подсъдимия или за определяне на наказание при условията на чл. 55 от НК.

В съдебно заседание пред Върховния касационен съд защитникът на подсъдимия Г. поддържа жалбата по изложените в нея съображения и прави искане за уважаването ѝ.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура намира жалбата за неоснователна, поради което пледира за оставяне в сила на въззивното решение като правилно и законосъобразно.

Подсъдимият А. Й. Г. поддържа жалбата, не се счита за виновен и моли да бъде оправдан. Прави и алтернативно искане да му бъде наложено наказание глоба.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, намери за установено следното:

С присъда № 18/26.09.2018 г., постановена по н.о.х.д. № 12819/ 2016 год., по описа на Окръжен съд - Ловеч, подсъдимият А. Й. Г. е признат за виновен в това, че на 04.03.2018 г., около 11, 20 часа, в гр. Ловеч, на бул. „България“ дал подкуп – парична сума в размер на 50,00 лева, на полицейски орган – Й. К. П. – инспектор в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Ловеч, за да не извърши действие по служба – да не му състави акт за установяване на административно нарушение, поради което и на основание чл. 304а, пр. 3, вр. с чл. 304, ал.1, вр. с чл. 54 от НК е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, изтърпяването на което е отложено за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила и глоба в размер на 1000 лева.

С присъдата на основание чл. 53, ал.1, б. „а“ от НК е отнет предметът на престъплението – банкнота от 50 лева, с № БЛ 7079915.

Подсъдимият останал недоволен от първоинстанционната присъда и я обжалвал пред АС – Велико Търново. С въззивно решение № 43/07.03.2019 год., постановено по в.н.о.х.д. № 446/2018 год., АС – Велико Търново изменил присъдата като преквалифицирал деянието по чл. 304а, пр. 3, вр. с чл. 304, ал.1, вр. с чл. 18, ал. 1 от НК, а в останалата част я потвърдил.

Подадената касационна жалба срещу така постановеното въззивно решение е допустима, тъй като е депозирана от страна, която има право на това, в законоустановения срок и срещу акт от категорията на посочените в разпоредбата на чл. 346, т. 1 от НПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място следва да бъде обсъдено твърдението за допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на обжалвания съдебен акт, тъй като това предопределя необходимостта от проверка за наличието на останалите заявени касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК. Претендираното касационно основание се обосновава с довода, че не било

изяснено дали при извършване на оглед на местопроизшествието са спазени изискванията на чл. 137, ал.1 и ал. 2 от НПК, като се твърди, че при разпита на едното поемно лице, участвало при осъществяване на процесуално - следственото действие, въззивният съд не допуснал въпросите на защитата /непротоколирани/ относно заеманата длъжност от свидетеля към онзи момент. Това възражение не може да бъде споделено. При извършената проверка се констатира, че в хода на проведеното въззивно съдебно следствие е проведен разпит на свидетеля Б. П. /л. 35 от възз. пр./, подписал протокола за извършения оглед на местопроизшествието /л. 5 - л. 6 от ДП/ в качеството на поемно лице, като другото поемно лице – С. В., е заличено от списъка на свидетелите със съгласието на страните. Действително, в протокола от въззивното съдебно заседание не са отразени въпросите, зададени на свидетеля, а само неговите отговори, но това не е и задължително по аргумент от разпоредбата на чл. 311 от НПК. Защитата не е възразила срещу начина, по който е проведен разпита, не е поискала и поправка на съдебния протокол по реда на чл. 312 от НПК, поради което твърдението ѝ, че не ѝ е била дадена възможност чрез въпроси към свидетеля да изясни какво е било неговото длъжностното качество към момента на огледа, е неоснователно. Съмненията на защитата, отразени в касационната жалба, че местоработата и заеманата от св. П. длъжност биха могли да повлияят върху годността на извършеното процесуално следствено действие, не почиват на конкретни факти и са само в сферата на предположенията. При извършената касационна проверка на всички материали, събрани по делото, не се констатира св. П. да е имал друго процесуално качество в рамките на същото наказателно производство, като липсват каквито и да било данни, от които да се направи извод, че той е заинтересован по някакъв начин от изхода на делото. Отделно от това, показанията на поемното лице изцяло потвърждават отразеното в самия протокол, като кореспондират с изложеното от свидетелите П. и Г. и със заключението на комплексната видео – техническа и фоноскопна експертиза /КВТФЕ/. Пълната корелация между посочените доказателствени източници е дала основание на въззивния съд да приеме както показанията на св. П., така и протокола за оглед на местопроизшествието за годна и надеждна доказателствена основа на своите изводи. Изложеното налага заключението, че въззивният съд не е нарушил процесуалните правила при постановяване на обжалвания съдебен акт като посочените от касатора.

Твърдението за допуснато нарушение на материалния закон защитата обосновава с аргумент за липсата на субективния елемент – умисъл на дееца за осъществяване на деянието по чл. 304а от НК. В обжалваното въззивно решение контролираният съд е изложил подробни доводи относно субективната страна на деянието, които изцяло се споделят от настоящия съдебен състав. Обсъдил е поотделно и в тяхната съвкупност доказателствените източници – показанията на свидетелите Г., П. и П., протокола за оглед на местопроизшествие и заключението на комплексната видео – техническа и фоноскопна експертиза /КВТФЕ/, като е формирал обоснован и правилен извод относно съставомерността на деянието. Въз основа на посочените доказателства въззивният съд законосъобразно е приел, че умисълът на дееца е обективиран чрез неговите действия – двукратното подхвърляне на банкнотата от 50 лева в автомобила на полицейските служители / попаднала първо в скута на св. П., а впоследствие на пода пред краката му/, както и заявената от подс. Г. цел, с която парите са предоставени във фактическата власт на полицейския служител / „Недей да пишеш нищо бе!“ – л. 10 от закл. на КВТФЕ/ – да не състави акт за констатираното административно нарушение на правилата за движение по пътищата. Твърдението на защитата, че поведението на подсъдимия е било „опит да влезе в тона на полицейските служители“, „опитал се да разбере намерението на полицаите“, „изпаднал в шок от поведението на органите на реда“, направил „всякакви отчаяни и панически опити да избегне подвеждащото и провокативно поведение от страна на органите на реда“, не намира опора във възпроизведения на хартиен носител запис направен от камерата, поставена в полицейския автомобил, на разговора между подсъдимия и свидетелите П. и Г.. Смесовото съдържание на посочения разговор, онагледено и чрез възпроизведения снимков материал, се намира изцяло в корелация с показанията на полицейските служители, интерпретирано е вярно и съобразно правилата на правната и формалната логика от контролирания съд, поради което крайният извод за осъществено от подс. Г. деяние по чл. 304а, пр. 3, вр. с чл. 304 от НК от НК е правилен и законосъобразен. Въззивното решение не е атакувано със съответен протест на прокурора в частта относно преквалифицирането на деянието като опит, поради което настоящият съдебен състав не намира за необходимо да взема отношение по квалификацията.

Неоснователно е и твърдението за явна несправедливост на наложените на подсъдимия наказания. При определяне на санкциите за извършената

престъпна проява са съобразени като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на дееца, добрите характеристични данни за неговата личност, младата му възраст и съответно имотното му състояние, като са му наложени наказания „лишаване от свобода“ и „глоба“ близо до минималните размери, предвидени в разпоредбата на чл. 304а от НК. Защитата не визираща допълнителни смекчаващи обстоятелства, неотчетени от предходните инстанции, които, преценени съвместно с посочените, да покриват критериите за многобройност или изключителност по смисъла на чл. 55 от НК. Определените на подсъдимия санкции са съответни на обществената опасност както на деянието, така и на дееца и отговарят на изискването за справедливост. Поради това настоящият съдебен състав не намира за основателна претенцията на касатора за изменение на въззивното решение в санкционната му част.

Воен от изложените съображения и на основание чл. 354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, I – во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 43/07.03.2019 год., постановено по в.н.о.х.д. № 446/2018 год. по описа на Апелативен съд – Велико Търново.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.